

hvad der egentlig har været Grunden til denne Bestemmelse med Hensyn til Berettigelsen til at fordrø Afsted for den 70aarige Levealder. Det er ikke blot det, at den Mand, som har naaet 70 Aars Alder, skulde i ethvert Tilfælde, uden Hensyn til, om han er legemlig eller aandelig svækket eller ikke, kunne forlange at afflediges paa Pension; sjøndt dette Hensyn i og for sig vilde være tilstrækkeligt, vilde det neppe alene have motiveret en saadan Bestemmelse i Lovudkastet, da det vel ordentligviis vilde være uantageligt, at Regjeringen, naar en Embedsmand, der havde naaet 70 Aars Alderen, indgav Ansøgning om at blive entlediget, da skulde nægte ham dette. Men et andet og væsentligere Hensyn er det, at Mænd i en mindre Alder kunde komme ind i Statstjenesten, uden at der var sikret dem Pension efter særegne Pensionsregler isorveien, som da maatte være fæstet ved en speciel Lov, og at de da, naar de ved 70 Aars Alderen kunde ønske at gaae af, men ikke havde tjent saalænge, at de i Følge den i § 3 staaende Scala vare berettigede til at faae $\frac{2}{3}$ af deres Gage i Pension, vilde være udelukkede derfra. For dette Tilfælde er det, at en særegen Lovbestemmelse blev opstillet, hvori indeholdtes en Ret for den Mand, der f. Ex. i en Alder af nogle og halvtredstindstyve Aar er gaaet over i en højere Embedsstilling, til, naar han har naaet sit 70de Aar, uden videre at forlange sin Afsted med $\frac{2}{3}$ af Gagen i Pension. Det var den oprindelige Grund til, at denne Bestemmelse blev optagen i Loven, men den blev imidlertid senere modificeret saaledes, at nu hedder det, at Pensionen da skal bestemmes efter nærværende Lov, uden at det tillige udtrykkeligt hedder, at han skal kunne fordrø $\frac{2}{3}$ af sin Gage i Pension. Det er altsaa kun den Deel, der er bleven tilbage af det oprindelige Lovudkast, hvor efter en Embedsmand skal være berettiget til at forlange sin Afsted, naar han har fyldt det 70de Aar, men uden højere Pension end efter den almindelig gjældende Scala. Naar der nu er Spørgsmaal om, at de Militaire skulde i en yngre Alder end 70 Aar have en saadan Ret, skal jeg hertil bemærke, at det vistnok sjældent vil være Tilfældet, at en Militair, som har naaet det 65de Aar, ikke allerede skulde

være berettiget til den højeste Pension efter Loven, som gives med det 30te Tjenesteaar, og det kan ikke antages, at en Militair, som i saadan Alder ønskede at gaae af, skulde blive nægtet sin Afsted af Krigsministeriet. Jeg indseer derfor ikke, at der skulde være nogen særegen Grund til at sætte de Militaire i et andet Forhold end andre Embedsmand.

Hvad Udvalgets 4de Indstillingspunkt til Paragraphen angaaer, som indeholder den Bestemmelse, at Vartpenge-Marene skulde stedse ved senere Pensionsberegning tælles med som Tjenesteaar, om Vedkommende end ikke kommer i Embede igjen, men Pensionen beregnes efter Beløbet af de Embedsindtagter, han oppebar, førend han kom paa Vartpenge, da overseer jeg ikke, at denne Bestemmelse synes billig, men jeg troer rigtignok, at det i praktisk Henseende er ønskeligt, at man bliver staaende ved hvad Udkastet indeholder, nemlig, at kun den Tid, i hvilken vedkommende Embedsmand har staaet paa Vartpenge, kommer i Betragtning, naar han bliver ansat igjen. Heri indeholdes nemlig en Spørgsmaal for vedkommende Embedsmand, som staae paa Vartpenge, til saasnart som muligt at søge at komme ind i Statstjenesten igjen, og det synes consequent, hvis de ikke naae det, at den Tid ikke regnes med som virkelig Tjenestetid, hvori de ikke have tjent Staten, men kun staaet som disponible. Dette er iøvrigt maaskee en Bestemmelse af mindre Vigtighed, og jeg kan ikke nægte, at, hvad der er foreslaaet af det ærede Udvalg, stemmer mere med Humanitetens og Billighedens Fordringer end det, som staaer i Udkastet; men det har praktiske, administrative Hensyn imod sig. Der er imidlertid en Slutningsbestemmelse i det samme Forslag af Udvalget, som jeg rigtignok troer maa, hvis den ikke kan sættes under særlig Afstemning, motivere en Forskættelse af hele Indstillingspunktet. Det er nemlig den Bestemmelse, at, naar en Embedsmand modtager Ansættelse i et mindre Embede, godtgjør Statskassen ham det Beløb, som hans tidligere Embedsindtægt overstiger det nye Embedes Indtægter. Dette maa jo ordentligviis være at forstaae i Forhold til den Embedsmand, som er kommen paa Vartpenge; det kan ikke være Meningen dermed at opstille en almindelig Regel for Embedsmand, som staae